

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er ikke for at skaffe flertal, for jeg stemmer imod forslaget, hvis vi ikke af hensyn til børnene får offentlighed i donorspørgsmålet. Det er der ingen tvivl om.

Jeg tænker altså på barnet i den forbindelse, og jeg synes, det er underligt, at man kun taler om, at et barn har ret til en far, når der er skilsmisse i farvandet. Det tyder på, at det er de voksne, man er optaget af, og ikke børnene, så det stemmer jeg imod.

Men hvis vi får ophævet donoranonymiteten, stemmer jeg for forslaget, for så kan man med rette spørge: Bør vi så ikke helt ophæve donoranonymiteten, som man har gjort i Sverige? Det har vi drøftet for lang tid siden i SF's folketingsgruppe, og dengang var der flertal for det synspunkt, jeg står for. Det har vi ikke mere, men dengang var der altså flertal for det, og vi sagde: Hvis der ikke er nogen social far, altså en eller anden mand, der vil påtage sig at være far for det barn, må et minimum være, at donoranonymiteten ophæves.

Så har vi haft en stor og vanskelig diskussion med Børnerådet og forskellige andre om, hvordan det generelt bør være ved sæddonationer. Jeg er ikke afklaret på det punkt som jeg er, hvis der er en social far, og jeg synes, det er noget, der virkelig rejser mange spørgsmål. Men for mig at se går der helt klart en skillelinje med hensyn til, om der er en mand eller ikke er en mand. Jeg synes altså, at et barn har ret til at blive til som følge af en fysisk forbindelse mellem en kvinde og en mand og ikke mellem en kvinde og en leverandør af en klat biologisk materiale, som sundhedsministeren så poetisk udtrykte sig tidligere.

Henriette Kjær (KF):

Efter at lovforslaget om kunstig befrugtning blev vedtaget, har der været en del debat i medierne om det rimelige i, at lesbiske og enlige ikke længere har ret til at blive behandlet via kunstig befrugtning.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi ikke at ændre på den lov, vi fik vedtaget i maj i fjor. Vi mener som udgangspunkt, at et barn har krav på en far og en mor, og vi ser ingen grund til, at staten direkte skal være med til at skabe et fædrelost samfund.

Folk må have den seksualitet, de har lyst til; men hvis man har valgt at leve som enlig – eller bare er enlig, fordi man ikke kan finde en mand

– har man da ikke krav på et barn. Der skal én af hvert køn til, for at der kan komme et barn ud af det, og det må man da respektere.

Jeg finder det ærlig talt koldt og kynisk, at der er nogle, der godt vil have et barn, men af egoistiske årsager ikke gider have en mand med i det. Jeg synes, det er unfair over for det barn, der bliver født. Det er en helt anden sag, når vi taler om enlige fædre eller mødre. Her har moderen måske smidt faderen ud, fordi han var dum og ikke bidrog med noget positivt, og så forstår jeg godt, man hellere vil leve alene med sit barn. Men så befinder vi os i en situation, hvor barnet trods alt har samkvem med sin far og får indtryk og impulser fra ham.

Jeg er ikke i tvivl om, at enlige er gode og kærlige forældre; selvfølgelig er de det, og lesbiske kan også være gode og kærlige forældre. Men når jeg ser, hvad forslagsstillerne skriver i bemærkningerne til lovforslaget, er jeg dybt rystet. De skriver nemlig, at der i forbindelse med vedtagelsen af forbudet blev argumenteret med, at det må antages at være barnets tarv at have både en far og en mor, og så skriver man videre, at der imidlertid ikke nogen steder er belæg for en sådan antagelse.

Jeg ved altså ikke, om jeg skal grine eller græde, for jeg synes, det er helt vanvittigt. Hvis det kan være helt ligegyldigt, hvilket køn vi repræsenterer, undrer det mig såre, at vi overhovedet har et Ligestillingsråd, der kæmper for, at mænd og kvinder skal være ligeligt repræsenteret i råd og udvalg, og hvad ved jeg, og hvis det kan være ét fedt for et barn, om der er en far eller en mor eller en mor og en anden kvinde, kan det vel også være ligegyldigt, om der kun sidder 10 mænd eller 10 mænd og 10 kvinder i et råd.

Børnehaver, der leder med lys og lygte efter mandlige pædagoger og pædagogmedhjælpere, har åbenbart efter forslagsstillerens opfattelse misforstået det hele. Når børnene ikke har behov for en far derhjemme eller for en mandlig person, de har et forhold til, har de vel heller ikke behov for et mandligt mod- og medspil i børnehaven – eller hvad? Det er da lysende klart, at børn har behov for både en far og en mor, og det er barnets tarv, vi skal varetage i denne sag.

De undersøgelser, der er lavet, og som viser, at børn i lesbiske forhold har det godt, er selvfølgelig rigtige nok, for de børn, der er blevet interviewet, har selvfølgelig svaret, at de har det godt og er glade for deres familie. Men det